

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecător – Gr. Manoli
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători – L. Bulgac, D. Manole. Gr. Dașchevici

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Ala Cobăneanu

Judecători

Ion Druță, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Galbura Eugeniu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Galbura Eugeniu, prin intermediul avocatului Cristina Albu, împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la încasarea indemnizației pentru creșterea copilului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, casată hotărârea Judecătoria Chișinău (sediul Centru) din 10 ianuarie 2017, fiind pronunțată o nouă hotărâre privind respingerea acțiunii ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La data de 27 septembrie 2016, reclamantul Galbura Eugeniu, prin intermediul avocatului Corina Albu, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Casa Națională de Asigurări Sociale (CNAS), solicitând încasarea indemnizației în mărime de 17 398, 94 lei pentru creșterea copilului până la atingerea vârstei de 3 ani, precum și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2 500 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, la data de 30 iunie 2016, s-a adresat către CNAS cu cerere privind acordarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la atingerea vârstei de 3 ani. Întru respectarea normelor legale, la cerere au fost anexate toate documentele prevăzute de legislație, iar prima plată a fost efectuată de către CNAS la data de 12 august 2016. Astfel, Galbura Eugeniu a primit suma de 4 365, 34 lei, ce constituie indemnizația pentru 21 de zile ale lunii iulie, deși copilul s-a născut la data de 20 aprilie 2016.

Reclamantul invocă prevederile art. 6 din Legea nr. 289 din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, potrivit căruia asigurații, care au un stagiu total de cotizare de până la 3 ani, beneficiază de dreptul la prestații de asigurări sociale dacă confirmă un stagiu de cotizare de cel puțin 9 luni în ultimele 24 de luni premergătoare datei producerii riscului asigurat sau datei nașterii copilului în cazul riscului asigurat creșterea copilului”. Legea operează cu noțiunea de risc asigurat, care, conform reglementării consemnate mai sus, se produce la data nașterii copilului. Astfel, indemnizația lunară pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani urma să fie calculată și achitată din luna aprilie 2016, adică de la data nașterii copilului.

La data de 23 august 2016, reclamantul s-a adresat cu o cerere prealabilă către CNAS, recepționată de către aceasta la 24 august 2016, prin care a solicitat achitarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, începând cu data de 20 aprilie 2016, urmând să se achite parțial pentru luna aprilie - 10 zile, integral lunile mai și iunie și respectiv primele 11 zile din luna iulie. Însă, în termenul de 30 zile prevăzut de lege, CNAS nu a emis nici o decizie referitoare la solicitările reclamantului.

Potrivit reclamantului, indemnizația lunară a fost stabilită în cuantum de 6 444, 07 lei. Prin urmare, CNAS urmează să achite pentru perioada omisă din calcul suma de 17 398, 94 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 10 ianuarie 2017, cererea de chemare în judecată depusă de Galbura Eugeniu a fost admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, a fost admis apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, casată hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 10 ianuarie 2017, fiind pronunțată o nouă hotărâre privind respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

La data de 10 august 2017, Galbura Eugeniu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a acesteia, cu pronunțarea unei decizii prin care să fie menținută hotărârea primei instanțe.

În motivarea recursului, a indicat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. De asemenea, instanța de apel a aplicat speței art. 18 alin. (1) și (2) al Legii nr. 289 din 22 iulie 2004, ceea ce potrivit recurentului este greșit, dat fiind faptul că acesta este angajat în temeiul unui singur contract de muncă. Mai mult, în decizia contestată s-a constatat greșit momentul producerii riscului asigurat, care determină data din care urmează a fi calculată plata indemnizației.

Prin referința depusă la 23 octombrie 2017, Casa Națională de Asigurări Sociale solicită declararea ca fiind inadmisibil a recursului înaintat de Galbura Eugeniu.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Galbura Eugeniu, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) CPC, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 CPC, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit

identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Galbura Eugeniu.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) CPC, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Galbura Eugeniu.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Ala Cobăneanu

Judecători

Ion Druță

Iuliana Oprea